

Kimin Rüyasına Gireyim?

Yazan : Hasan Zeki ALP

İstanbul-2016/2017

1. ÖLDÜM MÜ BEN?
2. BU ÂLEME ALIŞMA
3. KONUKLAR
4. ÖBÜR ÂLEMDE BİLİNCİN DERİNLİKLERİNE DALIŞ
5. EVRENSEL İLETİŞİM MERKEZİ
6. BAŞKA BİR DENEYİM
7. ÖLÜLER ALEMİNE TEKRAR DÖNÜŞ

1. Öldüm mü ben?

O iş gerçekleştikten sonra bütün çocukluk yıllarım, gençliğim, orta yaş anılarım, ileri yaşımda geçirdiğim günler, saatler, dakikalar hep, gözlerimin önümden bir film şeridi gibi geçti.

Sonra her şey birden kapkaranlık oldu. Sanki kapkaranlık bir tünelde imişim gibi hissettim kendimi. Zamanın akıp akmadığını bilmiyordum, bir an fark ettim ki bu karanlık tünelin ucunda bembeyaz bir ışık var ve oraya doğru, sanki süzülüyorum, sanki uçuyorum, bu çok parlak beyaz ışığa doğru.

Bu parlak beyaz ışık mı yüzüme çarptı, yoksa ben mi bu parlak ışığın ışınları içerisine daldım, tam anlayamadım. Şimdi her şey bembeyaz olmuştu. Bu yaşadığım şeyleri nasıl anlatacaktım, bilemiyorum. Bu bembeyaz denizin ortasında bana bir elin uzandığını hissettim. Beyazlar içerisinde bir el idi. Elin sahibini tanıyor gibiydim. Genç bir kadındı. Kırklı yaşlarındaydı. Aslında anneme çok benziyordu. Ailenin en küçüğü, en sonuncusu olduğumdan, annem beni doğurduğunda otuz yaşını biraz geçmişti, sanıyorum. Ben on yaşımdayken o, kırklı yaşlarını yaşıyordu. Demek ki okula yeni başladığım zamanlar annem böyle gençti. O yıllarda insan böyle şeylere pek dikkat etmiyor.

O yıllarda Annemde romatizma, safra kesesi rahatsızlığı, eklem ağrıları, daha sonra da kalp ile ilgili bir dizi rahatsızlıkların peydahlandığını biliyorum.

Evet, bu kadın Annem olmalı, çünkü Anneme çok benziyordu. Bu kez diğer elini de bana doğru uzatıp, "Oğlum, geleceğini bana haber verdiklerinde sevinsem mi, üzülsem mi, bilemedim. Hepinizi çok özledik. Baban gelemedi, ona daha sonra izin verecekler." dedi.

Bir ölüm deneyimi yaşadığımı işte o zaman anladım. Annem bana ölüm sonrası bu âlem ile ilgili kendi yaşadıklarını ve öğrendiklerini bir çırpıda anlattı. Burada ifade etmeye kalktığımda elimi dilimi bağlayacak ilk şey zaman kavramı olacak. Burada zaman diye bir şey yok. Bekliyorsun da bekliyorsun. Tek yaptığın şey, düşünmek ve gözünün önüne getirir gibi bir şeye, her hangi bir konuya, düşünceye odaklanman imiş. Annemin dediğine göre, benim ölmekte olduğumu ona kimse haber vermemiş. Dediğine göre, bir an ben, onun "en küçük oğlu, kara kuzucuğu olduğum" düşüncesiyle zihninde ön plana çıkmışım ve uzandığımda benim elimi tutmuş.

Annemin bu âlemle ilgili anlattıklarının biri de şuydu: Bir ölü olarak, bir kişiyi düşüncelerinde ön plana çıkarıp, o kişinin yüzünü, ismini, sıfatını veya sende hatırası olan şeyle bağlantısını düşünmeye başladığında, eğer o kişi ölü ise kendini onun yanında veya onu kendi yanında buluyormuşsun. Eğer o kişi henüz ölü değil ise, yani hayatta ise, o kişinin rüyasına giriyormuşsun veya o kişinin kulakları çınliyormuş, gözü seğiriyormuş veya öyle bir şeyler

oluyormuş işte. Zaten düşüncelerinde yoğunlaştığın kişi veya onunla ilgili bir hatıra, yanında zuhur etmezse anla ki onun rüyasına girmişsin. Demek ki o kişi, hayattaki o kişi seninle ilgili bir rüya görmektedir. Annemin bu şekilde anlatması üzerine bu ölümler âleminin o kadar da yalnız kalınan, yapayalnız olunan bir yer olmadığını anladım.

En azından bu düşünce ve hatıra, isim, sıfat yoğunlaşması ile söz konusu o kişi ile bir şekilde irtibata geçebilecektim.

Ancak burası tuhaf bir yerdi. Kimse yemiyor, içmiyor, konuşmuyor, hareket etmiyor gibiydi. Sadece düşünüyorsun ve gözünün önüne getiriyorsun. O kişi, eğer ölü ise yanında beliriveriyor.

Anneme, bunun tersinin de işleyip işlemediğini sordum. Yani canlılardan bir kişi bir ölüyü rüyasında gördüğünde, o ölü kişi bundan bir şekilde haberdar oluyor muydu? Annem bunu tebessüm ederek karşıladı. "Onlara o rüyayı gördüren de ölümler", dedi. Açıkçası kafam karışmıştı. Bunu şimdi yapmayacak, daha sonra deneyecektim. Şimdi ve daha sonra diyorum ama bu zaman zarflarının bir anlamı yok, biliyorum. Sadece şu anda ölü veya diri kimseyi düşünmek, gözümün önüne getirmek istememiştim. Zaten dikkatimi toplayıp şöyle bir etrafıma bakındığımda yanımda o an kimsenin olmadığını, annemin de hem düşüncelerimden hem de o anda, bulunduğu o yerden yitip gittiğini anladım.

2. Bu âleme alışma

Bu ölüm deneyimini tekrar gözümün önüne getirmeye çalıştım. Kim sebep olmuştu, neden bu başıma gelmişti, anlamaya, hatırlamaya çalışıyorum. Acaba hayatta iken denediğim elektromanyetik etki bindirimi ve yükseltilmesi deneyi mi buna neden olmuştu? Ölçüyü kaçırmış mıydım? Bilemiyorum... Ne gözümün önüne gelen ne de düşüncelerimin arasında belirgin bir kişi veya olay yok. Daha doğrusu çok kalabalık bir yerde konuşmaları ayırt edememek gibi, kalabalıklar arasında tanıdık bir kişi arayıp da görememek gibi bir durum içerisinde olduğumu anladım.

Hayret. Daha önce bunu hiç hissetmemiştim. Öldüğüne bizzat şahit olduğum yakınlarım ve tanıdığım diğer kişilerin sadece yüzlerini, gözlerini görüyordum, o kadar. Hayattayken üzerinde araştırma yaptığım manyetik alan bindiriminin etkileri deneyinde bile görüntüler daha canlı, daha gerçekçi idiler.

Bunlar ise, sanki pasaportlardaki, kimliklerdeki portre resimleri gibi sadece bir yüz kadar. Daha sonra şunu anladım ki, sanki bunlar bir kitabın içindekiler sayfasındaki konu başlıkları gibiydi. Sanki bu portrelerin kendileri onların ölmüş varlıkları ile link halinde idi. Yapmak gereken bu linkin kurulması için ilgili kişiyi gözümün önüne getirmek veya ismini hecelemekti. Linki canlandıran bu olacaktı.

Aklıma bu kez babam geldi. Biricik babam. Babam, Annemin geçirdiği beyin kanaması neticesi, o talihsiz kazada banyoda düşük kalması, bu şekilde vefat etmesinin

ardından iki ay bile geçmeden biricik eşine, biricik Havva'sına kavuşmuştu. Babam ile irtibata geçmeliydim.

Babamı düşünmeye, yüzünü gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Babamın hep orta yaşlı halini, olgunluk dönemini hatırlıyordum. Kırlaşmış, dökülmeye yüz tutmuş saçlarını, sigara içmekten sararmış ("Gelincik" marka sigarasını hatırlıyorum), aralarına kırlar düşmüş bıyığını, kırklı yaşlarını gözlerimin önüne getirmeye, düşüncemi babamı hatırladığım en genç hali üzerinde odaklamaya çalıştım.

Bunun gerçekleşeceğini biliyordum! Bunun, bu ölümler âleminde gerçek olacağını annemden öğrenmişim ya, aynen onun dediği gibi olmuştu. Babam, gözlerimin önünde, bembeyaz giysilerimin önünde, bana açılmış kolları ile beliriverdi. "Oğlum, oğlum benim. Kara kuzum. Seni ne kadar çok özlemişim" dedi ve onun cismi ile kucaklaştığımda onun varlığının benim içimde dağılıverdiğini, kayboluverdiğini hissettim.

Ben aslında Babam mıydım, yoksa Babam'dan bir parça mıydım, tam anlayamadım. Kendimi Babam gibi hissettim ve "oğlumuz da aramızda Havva", dediğini, hissettim. Galiba bu konuşan Babamdı.

Hani derler ya, Baba ile Evlat arasında kalpten kalbe giden bir yol, bir bağ, bir köprü varmış. Aslında bu tabir eksik bile... Çünkü sadece bağ, köprü değil, birbirinin içine akıp dökülen, birbirinin içerisine boşalan sıvı, gaz, plazma gibi bir şey idi bu, Babamı karşımda ve hemen akabinde onu içimde, bütün benliğimde hissetmiş olmam...

Babam, ömrünün son yıllarında ileri safhada Alzheimer hastalığından muzdarip idi. Artık hemen hemen her şeyi unutmaya ve tekrar tekrar sormaya ya da sık sık aynı şeyleri, defalarca anlatmaya başlamıştı.

Aynı anda birden fazla kişiyi düşünüp bir konferans yapılabilir mi acaba, diye bir teşebbüste bulunacaktım. Ancak zamana hâkim olma gibi bir durum olmadığından, Babam ve Babaannemi bir arada göremedim. Hissedemedim, düşünemedim. Fakat bu arada olağan üstü başka bir şeyi yaşadım.

Anneannemi, Asiye Turhan Anneannemi düşünmeye başladım. Anneannemlerin Susurluk'ta Bulvar'daki evleri, bir zamanki evleri ve bahçesi, Dayım ve ailesi hakkında birçok anı vardı kafamda. Hatırladığım anı dizilerinden biri, bir zamanlar Turhan ailesinin evlatlarının bıçkıcılık, marangozluk yaptıkları atölye, sundurmaya girilen porta...

Biraz loş olan bu metruk bıçkıhanede orada burada bıçkı ve bununla ilgili levazımat, yerlerde bolca talaş vardı. Çok sık olmasa da Annemle Anneannemize yaptığımız ziyaretlerde etrafı dolaşırken bu portalardan girip bu metruk bıçkı atölyesinin içerisinden geçer, dayılarımın gençliklerinde burada nasıl harıl harıl çalıştıklarını hayal etmeye çalışırdım.

Atölyenin iç kısmından evin bahçesine geçiliyordu. Bahçeye adımınızı atar atmaz Anneannemin evlerine sonradan ilave edilmiş mutfağının duvarları, penceresi geliyordu. On, on beş adım kadar ilerledikten sonra, sağda mutfak kapısı vardı. Bazı akşamlar babam ve annem ile

birlikte, çarşıdaki dükkândan nevale getirip çay demler anne, kızı, damadı ve torunu oturup sıcacık mutfakta keyifle çaylarımızı içerdik. Dayımın da ara sıra gelip bize katıldığını hatırlıyorum. Dayım benim, Kalfa köylü dayım, İbrahim dayım, nam-ı diğer "Kalfa köylü İbrahim"...

Bilincimi bu anılara yoğunlaştırdığımda, kendimi bir anda Anneannemlerin bulvardaki evinin içteki odalarından birinde buluverdim. İçerlek odacıktan Anneannem çıkıverdi. Kolları dirseklerine kadar sıvanmış ve ıslak, ayakları çıplak... O küçük odacığı abdest almak için kullanıyordu. Bizim geldiğimizi görünce yüzünde bir neşe, bir ışıldama belirdi.

Aslında bu işte bir tuhafılık vardı. Bulvardaki evle ilgili düşüncelerimi yoğunlaştırdığımda doğrudan doğruya Anneannemin yanı başımda belirivereceğini düşünmüştüm. Ancak orası ile ilgili o kadar çok anı birbirine girmiş, belleğimde yer etmiş, o kadar derin olaylar olmuş ki, bu bilinç yoğunlaşması, diğer bir biçimde etkisini göstermiş ve beni zamanda, mekânda geçmişe götürmüştü.

Biliyordum, Şimdilerde artık bulvardaki ev, atölye, dayımların eski evinin yerinde yeller esiyordu. Daha doğrusu yel esecek bir boşluk, meydanlık kalmamış, boydan boya eski Tekel İdaresinin köşesinden Fevzi Paşa Sokağına dek beş altı katlı apartmanlar birbirine bitişik inşa edilmişti. Bu zamanda/mekânda sığrama devam ederken, Anneannemin evinin Bulvara bakan cümle kapısından çıkıp yolun karşısına geçtim. O zamanlar, ta yukarıdan gelen dereciğin üstü kapanmamıştı. Kanalin beri tarafında bodur ağacı gördüm. Gözlerim Dayıoğlu Kemal'i aradı. Etrafa

bakındım, göremedim. O anda, tekrar, geldiğim aleme dönmüş buluverdim, kendimi.

Bu âlemdede, tuhaf şeylerin, olağan üstü şeylerin olabileceğini anlamaya başlamıştım.

Babamın Babası, isimlerimden biri almış olduğum Rahmetli Hasan Dedem, nam-ı diğer "Sergen Şapkalı Hasan Ağa" ben doğmadan dokuz yıl önce ölmüştü. Kendisinin suretini elimizde kalmış birkaç resimden tanıma fırsatım olmuştu. Babama çok benziyordu. Kendisini dünya gözü ile hiç görmüşlüğüm yoktu. Ancak öyle bir şeyi, yani onunla karşılaşmayı, onunla buluşmayı denemeye giriştim. Önce Babamın yüzünü gözümün önüne getirip, onun düşüncelerimde ön plana çıkarmaya çalıştım. Ancak elimde ne bir anı, ne de onunla birlikte bir yaşamışlığım yoktu. Onun ömrü ile benim dünyaya gelmek ve onu tanımam gerçekleşmemiştir.

Böylece bir bağlantı arayarak, şöyle düşünce yoğunlaşmasına giriştim. "Hacı Hasan Alp Muhsin'in Babası... Muhsin'in Babası..." diye düşünürken, o resimdeki kara gözleri, çıkık elmacık kemiklerini, o sergen gibi kenarları olan fötr şapkalı adamı, Hasan dedemi, babamın yüzünde, babamın o buğulu görüntüsü içerisinde görmek için kendimi zorladım.

İşe yarıyordu bu kural. Artık buna kural mı diyeyim. Yoksa bu âlemin, bu ölümler âleminin tek tesellisi buymuş mu diyeyim, işe yarıyordu. Hasan dedemi, babamın siması içerisinde gördüm. Bu sanki 3-Boyutlu resme şaşkı bakmaya

başladığınızda o resmin içerisinde canlanmış gibi görünen başka bir sahneye benziyordu.

Dedemin siması babamın yüz hatları içerisinde ayan beyan belirildiğinde, onun bana gülümsediğini gördüm. Ben de gülümsedim. "Dede, seni tanıdım ben... Benim adım da Hasan," dedim. "Biliyorum, Hasan oğlum, Hasan torunum, kara kuzucuğum, Muhsin babana çok benziyorsun" dedi. Onunla kucaklaşmak istediğim, kendimi babamın simasını gördüğüm noktaya, Hasan Dedemin de görüntüsünün belirlediği noktaya uzandım. Kucaklamak üzere iken görüntü kayboluverdi. Etrafımda ne babamın, ne de dedemin görüntüsü kaldı.

Hayal kırıklığına uğramıştım. Birden yapayalnız olduğumu düşünmeye başladım. Ölüm böyle bir şeydi demek ki. Yalnızsın, bedenin yok, gözün kulağın, ellerin, kolların, ayakların yok. Ancak bilincin var, benliğin var. Seni sen yapan öz var olmayı sürdürüyor. Düşünebiliyorsun... Aslında, düşünebilir olmak değil bu, tam olarak. Sadece benliğinle odaklanabiliyorsun, hissediyorsun, o kadar. Özümün bulunduğu yerden, kendimin, ben olduğunu düşündüğün noktadan aslında her tarafı idrak edebiliyordum. Etrafımda üç yüz altmış derece bir panoramik açıda çevremi, benliğimin çevresini hissedebiliyor, algılayabiliyordum. Uzaklık, yakınlık gibi kavramların anlamsız olduğunu biliyordum. Zaten görünen, duyulan hiç bir şey yoktu.

3. Konuklar

Birinin ismimi çağırıldığını hissettim. Çevremde kimse yoktu ama sanki kulaklarımda çınlama gibi, yankılanma gibi bir hisle algılayabildiğim, ismimin çağrılması idi. Bulduğum noktada kendimi, bilincimi de zorlayarak etrafımda göremediğimi şeyi hissetmeye çalıştım.

Uzaklarda iki sima belirdi. Yanlarında başka birileri daha vardı. Ama sanki diğer iki kişi biraz daha geride, biraz daha silik gibi görünüyordular.

Daha da belirginleşen bu iki simayı tanıyiverdim. Bunlar Ahmet ve İbrahim dayımdı. Onlara göre daha küçük ve silik gibi görünen iki kişinin de anneannem ve kendisini sağken hiç görmediğim, Annemin biricik babası Mehmet Turhan dedem olduğunu anladım. İbrahim dayımın vefatında yanında bulunmamıştım, ancak Ahmet dayımın son zamanlarını hatırlıyorum. Hatta ruhunu teslim ettiği anda o odada, yanında idim. Ahmet dayım, baba evinde, sokağa bakan odalardan birinde, etrafında kardeşleri, yeğenleri ve eniştesi olduğu halde son nefesini aramızda iken vermişti. Ölüm anı yaklaştığında herkesin yüzüne uzun uzun bakıp, en son gözleri Naciye Teyze'de donup kalmıştı. Büyük teyzelerimden Hacı Emine Teyzemin eşi Mustafa Enişte, dayımın donup kalan gözlerini, elleriyle göz kapaklarını aşağı indirerek kapatmıştı. Belleğimde yer etmiş o sahneyi dün gibi hatırlıyorum.

Rahmetli Ahmet dayım mutsuz geçen bir ilk gençlik döneminden sonra çalışmak üzere Almanya'ya gitmişti. Orada lisan sorununu halletmek üzere kurslara gittiğini anlatmıştı. Hemen hemen her yaz Türkiye'ye anasının evine döndüğünde yanında daima genç bir Alman hanımefendi bulunurdu. İsimleri hep farklı olurdu, bizim açımızdan fark etmezdi. Bazen Monika, bazen Helga... Ne önemi vardı ki?

Ahmet dayım prostat kanseri olmuş, hastalığın ileri safhasında artık yapılacak bir şeyin olmadığı anlaşıldığında, ağrılarını, ızdırabını bir nebze olsun giderecek, azaltacak morfinlerle bu duruma katlanabiliyordu. 1980 yılında, 40 yaşında iken aramızdan ayrılmıştı.

Onları karşımda gördüğümde çok sevinmiştim. Dayım: "Zeki, ben ve İbrahim ağabeyim birlikte senin rüyana girmek istedik. Ancak seni karşımda gördüğümüze göre, anladık ki sen de bu âleme, bizim gibi ölümler âlemine gelmişsin. Karşılalım demiştik, bizden önce Havva ablam gelmiş", dedi.

O zaman bir kez daha anladım ki, canlılar rüyalarında gördükleri kişiler eğer yaşıyorlarsa başka bir iletişim içerisindedir. Eğer yaşamıyorlarsa yani rüyalarında gördüğü kişiler ölü ise, bil ki rüyalarına giren o kişi o ölü kişi bunu arzulamıştır, onu düşünmüştür, onun varlığı, ismi, cismi üzerine düşüncesini odaklamıştır.

Kim rüyasına gireyim, kimin rüyasına gireyim, diye düşünmeye başladım.

Bu arada aklıma kendim geldi. Nasıl ki bu âlemde zaman ve mekanda sınırlama yoktu, öyleyse kendimin bu

âleme göçmeden önceki günlerime, halime dönüp, kendimi Hasan Zeki'yi, hayattaki beni rüyamda görebilir miydim?

Bu maksatla suretimi bilincimin ön planına çıkartıp, simamın, yüzümün şekli şemalı üzerinde yoğunlaşmaya çalıştım. Aslında bu kolay bir şey değildi. Çok yoğunlaşmam gerekiyordu. Ancak apansız bir şekilde kendimi yatakta uyurken gördüm. Gözlerim kıpır kıpır kıpırdıyordu. Tıpta REM (Rapid Eye Motions=Hızlı Göz Hareketleri) tabir edilen anı yaşıyordu, Yataktaki ben...

Onu tedirgin etmek, korkutmak istemiyordum. Kişinin kendisini kanlı canlı rüyasında karşısında görmesi olağan bir şey değildi, hiç de normal sayılmazdı. Bu zamana kadar rüyasında karşısında kendisini gören duymamıştım, bilmiyordum. Ona şunları söylemek istiyordum, ancak konuşacak, sesimi duyuracak, bilincimden geçenleri sese, hecelere dönüştürecek vücut azalarım yoktu ki.

"Korkma Hasan Zeki, benim, ben... Yani karşında gördüğün aslında sensin sen..."

"Ben başka bir âlemdeyim şu an. Kendimin önceki halini merak etmiştim. Şimdi senin karşıdayım. Denk gelen bu zaman-mekân ikilisinde demek ki sen hayattasın daha.

"Çalışmaların ne âlemde? Bunlara devam et..."

Yataktaki ben REM uykusundan uyanacak gibi oldu. Göz kapaklarının hareketi daha da hızlandı ve gözlerini açiverdi. Tam bu esnada vakum süpürgeci tozu emmesi gibi bir geri çekilme duygusuyla tüm varlığımın yattığım o odadan uzaklaştım da uzaklaştım. Zamansızlık-mekânsızlık içerisinde yeniden göçmüş olduğum ölümler âlemine döndüm.

Bu çok farklı bir deneyim idi. Bir dahaki sefer daha da ilginç olabileceğini düşündüğüm kendimin ölü halini hayal edip, bu kavram üzerinde odaklanacağım. Kim bilir nelerle karşılaşacağım?

* * *

Bu şekilde özlemini çektiğim yakın akraba ve hısımların kimilerinin rüyasına girerek, kimilerini de suretlerini düşünerek, görüntülerini karşımda elde etmeye başarabiliyordum.

İçinde bulunduğum bu durum gerçek hayatta iken denediğim elektromanyetizma etki canlandırmadan daha canlı, daha gerçekçi idi. Bu deneyi ileride ayrıntılı olarak anlatacağım sizlere.

Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum, yeterince odaklandığımda, yoğunlaştığımda görüntü belirmeye başlıyor, gerçekmiş gibi oluveriyordu, o kişinin görüntüsü belirginleşiyordu. Nasıl olduğunu merak ediyordum. Sebebini, bunun nasıl gerçekleştiğini anlamaya, öğrenmeye karar verdim.

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

